

Vitéz Ferenc

Emlékbizonyítás

Péntek Imrének Kendlimajorban

Emlékpróbára hívtál: szedjük össze,
ami közös, és nem fölösleges.
Hogy van-e még nemcsak érdekes
szelet valahol az időben, hanem
kísérlet is, amire emlékezni érdemes.
Listád volt a baljós hajnalokról;
leírtad, a káosz hogyan károgozott
a rontás házában ablakában, és sok
alvó réteget a merülő lábnyomokból.
Rájöttem, hogy már én is jártam
ezen a parton, s láttam a szél hajában
az elmaradt találkozásokat.

Mit mondhatnék mást...

A 80 éves Hézsó Ferenc képeit lapozva

Megállok az ablak előtt, mely mögött
ott kérődzik a pókhálósan
homályos zugokban
édesen fénylő
múltunk.

Mit mondhatnék mást, mint hogy felidézem
arcodon a nászt, amikor gyönyörű
csikókacagásban simogattuk a
haldokló csillagok alatt
a fejfákra boruló
özvegyek
haját,

és azt gondoltuk, hogy az ártatlan
nevetés majd minket
is megőriz az
őszig.

Fekete. Fehér

Gáborjáni Szabó Kálmán metszetit lapozva

A rézmetsző diákok örökül hagyták,
hogy minden lényeg bele van sűrítve
az anyagba, és föl kell bontani végül
magunkat is, hogy be tudjunk lépni
az Isten viharvert hajóján messzire
úszó szavakba; hogy valami csak akkor
a miénk, ha ki vagyunk üritve hozzá
teljesen – s hogy minden fekete álom
egyszer értelmet kap a fehér fényeken.

Az Édenkerthelyiség bejáratánál

Fucskó Miklósnak

Megilletődve álltam bozontos szakállad előtt –
„*verset hoztam, ha megmutatnám, talán...*”;
s nem gondoltam akkor, hogy majd az évek
során úgy nő a kézirat-halom az Isten asztalán,
mint a kamrában szorítja egymást a sok befőtt
(némelyik megromlik, a másikat fúrja féreg,
és olykor egyedül bégetek,
ha kivet a karám).

Aztán jeleket hagytál mindenütt; nehéz Folyam
húzott a mélybe – úgy tűnt, a part is egyre
messzebb; és elhajóztál Krúdyt megkeresni –
egy kócos sziget árnyékát rajzoltad a hegyre,
hol beborított mindent a hó, mégis boldogan
szálltak utána a sólymok: szerettek ott pihenni,
honnán belátnak majd
a fáradó szemedbe.

Itt állok most az *Édenkerthelyiség* bejáratánál,
látom, hogyan változik Seng Thu Chek a nappal,
és a holddal mint évődnek ezüstös hársak;
s úgy fogadsz be engem is a végtelen vigasszal,
hogy ha solymaiddal egyszer messze szállnál,
ne tévesszen meg senkit se majd a látszat:
a hársrügyekbe vissza-
izmosodsz tavasszal.